

Místní příslušnost

Pravidlo pro určení místní příslušnosti ve věcech péče o nezletilé má zajistit, aby o poměrech dítěte rozhodoval ten soud, který má nejlepší předpoklady pro jejich zjištění, čímž se současně naplňuje i zájem na rychlosti a hospodárnosti řízení. Stejně východisko se pak uplatňuje i pro přenesení příslušnosti, tedy aby nadále o poměrech dítěte rozhodoval soud, který k tomu má nejlepší podmínky, rozuměno zejména z hlediska blízkosti. Tím se současně realizuje i zájem dítěte, aby jeho poměry byly v řízení ovládaném vyšetřovací zásadou upraveny soudem, u něhož se předpokládá, že tak učiní s plnou znalostí věci, bezprostředně, hospodárně a v rozumné době. Zájem dítěte jednak dochází v naplnění požadavku, aby o jeho poměrech rozhodoval soud, který k tomu má nejlepší podmínky a jednak slouží jako korektiv, který i když by jinak byly dány místní souvislosti, ponechávající soudu prostor pro uvážení, který soud věc projedná a rozhodne. Přenesení příslušnosti tak bude bránit např. pouhá snaha jednoho z rodičů o „legalizaci“ pobytu dítěte v jiném místě (často značně vzdáleném), než je původní bydliště, vedená snahou o omezení či znemožnění styku dítěte s druhým z rodičů. Při posuzování zájmu dítěte je třeba vycházet rovněž z Úmluvy o právech dítěte.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 1510/2013, ze dne 19.12.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci péče o nezletilého M. K., syna Mgr. Ing. R. K., a Ing. K. K., o návrhu otce na rozšíření styku a na změnu výchovy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 21 P 14/2009, o dovolání otce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. února 2013, č. j. 62 Co 1/2013-500, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen "soud prvního stupně") usnesením ze dne 19. 11.2012, č.j. 21 P 14/2009-477, přenesl příslušnost na Obvodní soud pro Prahu 4 s tím, že na tento soud bude spis postoupen po právní moci usnesení a nezletilému pro řízení o rozšíření styku otce s nezletilým, o změnu výchovy a o přenesení příslušnosti ustanovil opatrovníkem Městskou část Praha 4. Soud prvního stupně shledal naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 177 odst. 2 o.s.ř., neboť došlo ke změně okolností, podle nichž se místní příslušnost posuzuje, když matka s nezletilým se v průběhu roku 2010 přestěhovala do nemovitosti, v níž je spoluvlastníkem a která se nachází v územní působnosti Obvodního soudu pro Prahu 4, a to na adrese P. 4, a která je také od 19. 1. 2011 evidována jako místo jejího trvalého pobytu a trvalého pobytu nezletilého. Soud prvního stupně dále dospěl k závěru, že přenesení příslušnosti na uvedený soud je v zájmu i nezletilého, neboť poté, kdy se matka s nezletilým odstěhovala na Prahu 4, kontaktovali oba rodiče v případě problému ve věci péče o nezletilého Úřad městské části Praha 4, tedy orgán sociálně - právní ochrany dětí, nacházející se v působnosti faktického ale i trvalého bydliště matky i nezletilého, který již podle zákona o sociálně právní ochraně dětí vede ve vztahu k nezletilému základní opatrovnícký spis, v němž jsou shromážděny veškeré relevantní informace, týkající se nezletilého, a to včetně informací aktuálních, což samo o sobě je dostatečným důvodem pro to, aby soud prvního stupně mohl uzavřít, že je v zájmu nezletilého, aby došlo k přenesení příslušnosti v této věci na Obvodní soud pro Prahu 4, který pravidelně spolupracuje právě s orgánem sociálně - právní ochrany dětí na Praze 4. Přihlédl také k tomu, že nezletilý navštěvuje předškolní zařízení v obvodu tohoto soudu, ve kterém také otec zakoupil byt, aby tak mohla být realizována střídavá výchova nezletilého, kterou navrhl.

Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) usnesením ze dne 6. února 2013, č. j. 62 Co 1/2013-500, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Vyšel přitom ze zjištění, že řízení o úpravu poměrů k nezletilému je vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 od března 2009, že dne 26. 6. 2012 matka navrhla přenesení místní příslušnosti na Obvodní soud pro Prahu 4 s odůvodněním, že spolu s nezletilým se v prosinci 2010 přestěhovala na adresu P. 4. Usnesením ze dne 28. 6. 2012, č. j. 21 P 14/2009-430, soud prvního stupně rozhodl o přenesení příslušnosti na Obvodní soud pro Prahu 4 s tím, že na tento soud bude spis po právní moci usnesení postoupen a nezletilému ustanovil opatrovníkem pro řízení o přenesení příslušnosti Městskou část Praha 2. K odvolání otce bylo toto usnesení zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2012, č. j. 62 Co 331/2012-443, s odůvodněním, že za situace, kdy ohledně nezletilého není vedeno žádné opatrovnické řízení, když poslední řízení o nahrazení souhlasu otce s operačním zákrokem nezletilého bylo již pravomocně skončeno, a kdy navíc matka své tvrzení o tom, že bydlí v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 4 spolu s nezletilým, který tam navštěvuje mateřskou školku, nijak nedoložila, není vhodné, aby místní příslušnost byla postupem podle § 177 odst. 2 o.s.ř. přenesena na jiný soud. Z obsahu spisu dále vyplynulo, že matka spolu s nezletilým, který jí byl svěřen do výchovy, se v roce 2010 fakticky přestěhovala do nemovitosti v územní působnosti Obvodního soudu pro Prahu 4, jejímž je spoluvlastníkem v rozsahu jedné třetiny. Na adrese svého faktického bydliště jsou také matka a nezletilý trvale evidováni, a to od 19. 1. 2011. Dne 13. 11. 2012 podal otec u soudu prvního stupně návrh na svěřením nezletilého do střídavé výchovy obou rodičů, v němž mimo jiné uvedl, že v říjnu 2012 koupil byt 3 + 1 v domě na adrese P. 4, což doložil výpisem z katastru nemovitostí. V rámci tohoto návrhu potvrdil, že nezletilý navštěvuje Mateřskou školu na adrese Praha 4. Z obsahu spisu dále vyplývá, že ve věci péče o nezletilého probíhala řada jednání mezi rodiči a Úřadem městské části Praha 4. Za takto zjištěného skutkového stavu odvolací soud uzavřel, že ve věci péče o nezletilého se změnila okolnosti rozhodné pro posouzení místní příslušnosti, když v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že matka spolu s nezletilým mají faktické bydliště v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 4, ve kterém rovněž zakoupil také otec byt. Soud prvního stupně správně přihlédl ke skutečnosti, že nezletilý v tomto obvodu navštěvuje předškolní zařízení a že oba rodiče nezletilého jsou již v kontaktu s opatrovníkem nezletilého Městskou částí Praha 4, na kterého se obracejí v záležitostech týkajících se nezletilého. Pokud se týká argumentace otce, že v důsledku přenesení příslušnosti na Obvodní soud pro Prahu 4 dojde k zbytečné prodlevě v tomto řízení, což je podle jeho názoru v rozporu se zájmy nezletilého, a v této souvislosti odkázal zejména na obsáhlost spisového materiálu, se kterým je soud prvního stupně seznámen, a dále na okolnost, že v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 4 probíhá značné množství opatrovnických řízení v souvislosti tím, že Městská část Praha 4 patří k nejlidnatějším obvodům, pak v tomto směru odvolací soud zdůraznil, že pokud by byl brán zřetel na tyto argumenty, nemohlo by vůbec obecně docházet k přenesení příslušnosti na jiný soud, neboť je třeba vycházet ze skutečnosti, že opatrovnické spisy jsou obecně rozsáhlé, a to v závislosti na schopnosti obou rodičů se dohodnout o záležitostech, týkajících se jejich nezletilých dětí, a to až do doby jejich zletilosti. Nelze rovněž odhlédnout ani od toho, že otázkou zájmu dítěte při aplikaci ust. § 177 odst. 2 o.s.ř. je sice třeba se zabývat, nicméně podle odvolacího soudu mohl soud prvního stupně učinit závěr o tom, že není v zájmu nezletilého, aby v konkrétním případě došlo k přenesení příslušnosti, pouze v případě, jsou-li k takovému závěru dány opodstatněné skutečnosti v každém jednotlivém případě. V posuzované věci žádné takové skutečnosti zjištěny nebyly. Návrhy otce, týkající se změny úpravy výchovy nezletilého, byly podány až poté, kdy matka u soudu učinila návrh na přenesení příslušnosti v souvislosti se změnou jejího bydliště a bydliště nezletilého. Dosud však o nich nebylo rozhodnuto, a to také z důvodu, že soud prvního stupně opakovaně rozhodl o přenesení místní příslušnosti, s čímž otec nesouhlasil. Odvolací soud proto považoval za vhodné, aby příslušnost soudu ve věci péče o nezletilého M. byla přenesena na soud, v jehož obvodu nezletilý spolu s matkou fakticky bydlí a navštěvuje předškolní zařízení a je rovněž v kontaktu se svým opatrovníkem, s nímž jsou také v poměrně častém kontaktu oba rodiče. Odvolací soud dále poukázal na to, že opatrovník nezletilého, který působí v obvodu tohoto soudu, vede základní opatrovnický spis nezletilého, a že sám otec podal původně návrh na změnu úpravy výchovy nezletilého M. u

Obvodního soudu pro Prahu 4, který vyslovil svoji místní nepřislušnost svým usnesením ze dne 17. 5. 2012, a to z důvodu, že opatrovnický spis byl dosud veden u Obvodního soudu pro Prahu 2 a jen tento soud mohl za situace, že došlo ke změně podmínek, které jsou rozhodné pro jeho příslušnost, rozhodnout zákonným způsobem o přenesení příslušnost na soud, ve kterém nezletilý spolu s matkou fakticky bydlí.

Usnesení odvolacího soudu napadl dovoláním otec (dále též „dovolatel“). Dovolatel namítá, že soudy obou stupňů zvolily pouze formalistický přístup argumentace, že v podstatě jedinou rozhodující skutečností pro místní příslušnost obecných (okresních či obvodních) soudů ve věci nezletilých je trvalý, popř. i faktický pobyt těchto nezletilých. To je dle dovolatele v rozporu se stanoviskem zákonodárce, který v § 177 odst. 2 věta první občanského soudního řádu jednoznačně stanovil, že pro změnu příslušnosti soudů ve věci nezletilých je rozhodující „zájem nezletilého“ a je rovněž v rozporu se zásadou perpetuatio fori. Pokud je v zájmu nezletilého jak místní příslušnost původního soudu, tak i místní příslušnost případně jiného soudu, měl by soud tyto „zájmy nezletilého“ jednoznačně porovnat a uvést, který zájem a z jakých důvodů převládá nad druhým zájmem. V opačném případě, tj. se změnou trvalého pobytu, o které by rozhodl „tajně“ jeden z rodičů, kterému je dítě svěřeno do výchovy, by automaticky docházelo ke změně místní příslušnosti opatrovnického soudu a § 177 odst. 2 o.s.ř. by pozbyl významu. Dovolatel je přesvědčen, že § 177 odst. 2 občanského soudního řádu vychází mimo jiné z mezinárodních úmluv o lidských právech a základních svobodách, kterými je Česká republika vázána a je tudíž nutné toto ustanovení („zájem nezletilého“) vykládat i v souladu s těmito mezinárodními úmluvami o lidských právech a základních svobodách. Dle názoru dovolatele je jednoznačně v zájmu nezletilého, aby soudní ochrana jeho práv byla poskytnuta rychle, účinně a bez zbytečných průtahů, což odpovídá i principu hospodárnosti soudního řízení. Dovolatel shodně s argumentací v odvolacím řízení poukazuje na skutečnost, že spis ve věci péče o nezletilého je obsáhlý a po celou dobu od samého počátku byl veden u Obvodního soudu pro Prahu 2, na vysokou lidnatost Městské části Praha 4, čemuž i odpovídá velké množství projednávaných opatrovnických řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4. Dovolatel nesouhlasí, že Obvodní soud pro Prahu 4 má "nejlepší možnost" bezprostředního kontaktu s (novým) opatrovníkem, tj. s Oddělení sociálně-právní ochrany dětí Městské části Praha 4, pokud toto slovní spojení "nejlepší možnost" znamená "lepší možnost" než Obvodní soud pro Prahu 2. Dále poukazuje na to, že nezletilý má na území Městské části Praha 2 dětskou lékařku, logopedku a dětskou psycholožku a matka sama tím, že se přestěhovala na území Městské části Praha 2, nezměnila tyto lékaře nezletilého za lékaře ordinující na území Městské části Praha 4 a upřednostnila zájem nezletilého nadále docházet k lékařům, kteří dobře znají zdravotní stav nezletilého. Přenesením příslušnosti na Obvodní soud pro Prahu 4 znamená, že tímto soudem pověřený senát bude nucen věnovat velké množství času prostudování rozsáhlého spisu, který je příslušnému senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 znám. Tímto dojde dle názoru dovolatele ke zbytečnému zdržení v projednávání věci, což není v zájmu nezletilého. Navrhl proto, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Matka ve vyjádření k dovolání otce uvedla, že odvolací soud rozhodl správně, námitky otce jsou založeny na subjektivním hodnocení situace a za užití účelových tvrzení. Poukazuje na to, že otec aktivním členem ve funkcích na městském úřadě v Praze 2, což otec v dovolání zamlčel. Zdůrazňuje, že otec v obvodu Městské části Praha 2 nebydlel, matka se synem bydlí na Praze 4 a rovněž otec si v tomto obvodu zakoupil byt. Nezletilý bude v obvodu Městské části Praha 4 chodit do školy a matka již aktivně spolupracuje s místním orgánem péče o dítě. Dovolání považuje za objektivně nepřipustné a navrhuje proto, aby dovolací soud dovolání otce odmítl.

Opatrovník nezletilého se k dovolání otce nevyjádřil.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (viz čl. II., bod 7 zák. č. [404/2012](#) Sb.) - dále jen „o. s. ř.“.

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, splňující požadavek právního vzdělání podle ustanovení § 241 odst. 2 písm. a) o. s. ř., a proto se dovolací soud zabýval jeho přípustností.

Podle ustanovení § 237, není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., jelikož napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, která dosud v rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu nebyla vyřešena a sice jak se projevuje zájem dítěte v úvaze soudu o přenesení místní příslušnosti na jiný soud. Jedná se přitom o otázku vyplývající z aplikace procesního práva (občanského soudního řádu), takže skutečnost, že se tak děje v řízení, kde proti meritornímu rozsudku dovolání přípustné není (srov. § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.) je nerozhodná.

Podle § 88 písm. c) o. s. ř. je k řízení ve věcech péče o nezletilé příslušný soud, v jehož obvodu má nezletilý na základě dohody rodičů nebo rozhodnutí soudu, popřípadě jiných rozhodujících skutečností, své bydliště.

Podle § 177 odst. 2 o. s. ř. změní-li se okolnosti, podle nichž se posuzuje příslušnost ve věcech péče o nezletilé, může příslušný soud přenést svou příslušnost na jiný soud, jestliže je to v zájmu nezletilého. Jestliže soud, na nějž byla příslušnost přenesena, s přenesením nesouhlasí, předloží věc k rozhodnutí, pokud otázka přenesení příslušnosti nebyla již rozhodnuta odvolacím soudem, svému nadřízenému soudu; rozhodnutím tohoto soudu je vázán i soud, který příslušnost přenesl.

Soudy vedou řízení týkající se péče o nezletilé děti až do jejich zletilosti. V době nezletilosti dítěte vyvstává potřeba rozhodnout ve věcech péče o nezletilé dítě v mnoha situacích, např. jde-li o změnu výchovného prostředí nebo výši výživného, resp. styk rodiče s dítětem. Místní příslušnost soudu se řídí zásadou perpetuationis fori vyjádřenou v § 11 odst. 1 o.s.ř., totiž že místní příslušnost obecného soudu dítěte určená podle okolností, které tu byly v době prvního rozhodnutí soudu, trvá po celou dobu řízení. Je proto vyloučeno, aby soud, jehož místní příslušnost byla založena prvním rozhodnutím ve věci péče o nezletilé dítě, při podání dalšího návrhu na zahájení řízení reagoval na změnu okolností, podle nichž se posuzuje místní příslušnost soudu, vyslovením místní nepřislušnosti podle § 105 o.s.ř. Změna okolností daná změnou bydliště dítěte, může být pouze důvodem k přenesení příslušnosti na jiný soud, je-li to v zájmu dítěte, podle § 177 odst. 2 o.s.ř. Účelem této úpravy je zajištění důsledné ochrany nezletilého dítěte, neboť o dítěti by měl vždy rozhodovat ten soud, který si může v rámci svého obvodu zjistit o dítěti co nejvíce informací, zejména za součinnosti s orgánem sociálně-právní ochrany dětí jako opatrovníkem dítěte. Rozhodným hlediskem pro přenesení příslušnosti na jiný soud je zájem dítěte, uvažovaný především ve vztahu ke konkrétnímu řízení (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, 1336 s.).

V teorii ani v soudní praxi není pochyb o tom, že ust. § 177 odst. 2 o.s.ř. představuje výjimku ze zásady perpetuationis fori podle níž místní příslušnost obecného soudu dítěte určená podle okolností, které tu byly v době prvního rozhodnutí soudu, trvá po celou dobu řízení. Přenesením příslušnosti nedochází ke změně věcné příslušnosti, ale pouze místní příslušnosti, což znamená, že za významné jsou považovány změny těch okolností, které obecně zakládají místní příslušnost soudu. Ty jsou v ustanovení § 88 písm. c) o.s.ř. redukovány na bydliště nezletilého dítěte. Pravidlo pro určení místní příslušnosti ve věcech péče o nezletilé tak má zajistit, aby o poměrech dítěte rozhodoval ten soud, který má nejlepší předpoklady pro jejich zjištění, čímž se současně naplňuje i zájem na rychlosti a

hospodárnosti řízení. Stejně východisko se pak uplatňuje i pro přenesení příslušnosti, tedy aby nadále o poměrech dítěte rozhodoval soud, který k tomu má nejlepší podmínky, rozuměno zejména z hlediska blízkosti. Tím se současně realizuje i zájem dítěte, aby jeho poměry byly v řízení ovládaném vyšetřovací zásadou upraveny soudem, u něhož se předpokládá, že tak učiní s plnou znalostí věci, bezprostředně, hospodárně a v rozumné době. Zájem dítěte jednak dochází v naplnění požadavku, aby o jeho poměrech rozhodoval soud, který k tomu má nejlepší podmínky a jednak slouží jako korektiv, který i když by jinak byly dány místní souvislosti, ponechávající soudu prostor pro uvážení, který soud věc projedná a rozhodne. Přenesení příslušnosti tak bude bránit např. pouhá snaha jednoho z rodičů o „legalizaci“ pobytu dítěte v jiném místě (často značně vzdáleném), než je původní bydliště, vedená snahou o omezení či znemožnění styku dítěte s druhým z rodičů.

Při posuzování zájmu dítěte je třeba vycházet - jak správně poznamenává i dovolatel - rovněž z Úmluvy o právech dítěte, neboť v České republice jsou vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament ČR souhlas a jimiž je Česká republika vázána, součástí právního řádu (čl. 10 Ústavy ČR). Zvláštní postavení mezi nimi mají mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, které tvoří součást českého ústavního pořádku se všemi důsledky z toho plynoucími. Do kategorie těchto smluv bezesporu patří též Úmluva o právech dítěte, jejíž čl. 3 odst. 1 Úmluvy deklaruje, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Nejvyšší soud v této souvislosti poukazuje na výklad, který k otázce zájmu dítěte (v procesní rovině) zaujal v rozsudku ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3430/2011, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 102/2012. Nejlepší zájem dítěte v procesním významu zahrnuje rozhodovací činnost soudu, která v konkurenci často protichůdných zájmů účastníků řízení zvažuje a přední význam přiznává zjištěnému zájmu dítěte s cílem dosáhnout pro dítě stabilního a dlouhodobého řešení.

V poměrech přezkoumávané věci pak odvolací soud dospěl k správnému závěru, že lepší podmínky (především z pohledu dítěte samého) pro projednání a rozhodnutí věci budou dány u Obvodního soudu pro Prahu 4. Odvolací soud uvážil místní souvislosti (bydliště všech účastníků v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 4, jakož i to, že nezletilý zde dochází do školky), aniž by současně shledal důvody, které by s ohledem na konkrétně vyjádřený (jedinečnými okolnostmi případu podmíněnými) zájem dítěte umožňovaly rozhodnout jinak. Za takové důvody ani dovolací soud nepovažuje poukaz na nutnost Obvodního soudu pro Prahu 4 studovat obsáhlý spis, ani vysoká lidnatost Městské části Praha 4, neboť připuštění takovýchto argumentů by aplikaci ust. § 177 odst. 2 o.s.ř. nevyhnutelně činilo neživotnou. Rovněž opatrovník nezletilého neuplatnil důvody pro odlišné posouzení otázky přenesení místní příslušnosti.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud ČR dovolání otce podle ustanovení § 243d písm. a) o.s.ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)